

ІНВЕСТИЦІЙНА ОСНОВА ОСВОЄННЯ ІННОВАЦІЙ

*Накісько О.В., к.е.н., старший викладач,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка,
Ху Даньке, магістрант, Китайська Народна Республіка*

Основою інноваційного процесу є інвестування. Статистичний аналіз показує, що основним джерелом фінансування інноваційних процесів є власні кошти підприємства, а головною часткою коштів, які спрямовуються на інноваційні процеси, є придбання основних засобів.

Вихідною умовою реалізації інноваційних програм є фінансовий потенціал, який відображає взаємодію наявних ресурсів та невикористаних можливостей, що формують його єдину сутність. Надзвичайно актуальною уявляється проблема пошуку рішень, пов'язаних із розробкою механізму вивільнення фінансового потенціалу як сукупності фінансових можливостей економічної системи для інноваційного розвитку економічного прогресу.

Аналіз напрямів активізації фінансового потенціалу та пошук джерел фінансових ресурсів потребує вивчення механізмів мобілізації та трансформації цих джерел у фінансові ресурси. Основними напрямками цього процесу є стимулювання джерел утворення інвестиційних ресурсів на мікрорівні, оптимізація податкового тиску, зміни політики доходів держави з метою залучення до інноваційно-інвестиційних процесів населення як масового інвестора.

Якщо в умовах економіки індустріального типу основними складовими трансформаційного потенціалу економіки є природно-ресурсний та ресурсно-трудоий потенціали, а також потенціал основних промислово-виробничих фондів, то за умов постіндустріальної економіки на перший план виходить інноваційний, а також інвестиційний потенціал.

Як демонструє статистика, на теперішньому і подальших етапах розвитку власні кошти підприємств залишаються основним джерелом фінансування капіталовкладень і тому забезпечення стабільності цього джерела надзвичайно важливо.

В кризовий період в складі власних коштів підприємства повинна різко збільшуватися частка амортизації на реновацію через скорочення масштабів інвестованого прибутку.

У цьому зв'язку рішення проблеми реальної оцінки основних засобів, забезпечення підприємствам достатньої норми амортизаційних відрахувань є актуальним завданням податкової політики.

Для нормалізації ситуації відносно амортизації як джерела відтворення основного капіталу звичайно пропонується враховувати постійний ріст вартості основних фондів (шляхом їх індексації), а також використовувати методи прискореної амортизації. Метод прискореної амортизації як метод фінансової мобілізації ресурсів для інвестування не втратить свого значення на довгостроковий період. Використання такого методу буде більш актуальним у процесі посилення впливу морального зносу в період впровадження нових технологій і нової техніки.

Методи прискореної амортизації можна розглядати лише в комплексі інших заходів щодо підвищення інвестиційної активності підприємств. По-перше, тому, що прискорена амортизація поширюється лише на порівняно нове обладнання, частка якого незначна. По-друге, строки прискореної амортизації не відображають фактичного використання устаткування, що, внаслідок простоїв, не дозволяє відновлювати виробничі фонди через відсутність дійсного перенесення їхньої вартості на готовий продукт.

Крім амортизаційних відрахувань, частиною власних коштів підприємств, що забезпечують розширення виробництва, є прибуток. Однак реально тільки невелика частина прибутку, як основного джерела інвестицій підприємств, іде на розвиток виробництва. У цьому випадку реальне інвестування в приріст або у відшкодування основних фондів (якщо амортизаційного фонду не вистачає для цих цілей в умовах інфляції) і його спрямованість залежать, за інших рівних умов, від ваги податкового тягара й вибірковості пільгового оподаткування.

В такій ситуації поряд з податковою недоторканністю інвестиційних коштів, що заохочує підприємства перерозподіляти доходи на користь інвестицій, повинні бути створені умови для

одержання самих доходів. У цьому зв'язку вимагає перегляду вся структура податків і розміри ставок по конкретних видах податкових платежів. Незважаючи на те, що відсотки різних видів податків з підприємств начебто б невеликі, у сукупності сумарне податкове вилучення прибутку становить значну величину. У результаті, оподаткування набуло фіскального, конфіскаційного характеру. Доходів, що залишаються, часом не вистачає не те що на інвестиції, але й на поточний ремонт і підтримку техніки в робочому стані.

Якщо взяти до уваги стійку тенденцію падіння абсолютних розмірів прибутку, через спад виробництва й подорожчання матеріальних ресурсів, що йдуть на покриття інвестицій (машин, устаткування), то реальна величина інвестицій підприємств виявляється невеликою.

Без упорядкування тягаря оподатковування не можна створити сприятливий клімат для інвестиційної діяльності. Для стимулювання інвестиційної активності підприємств необхідно розробити особливий розділ податкового кодексу, пов'язаний з ризиковими капіталовкладеннями підприємств агропродовольчого сектору, оскільки цей сектор є стратегічно важливим для визначення іміджу України у міжнародній системі розподілу праці.

УЧЕТ СОБСТВЕННОГО КАПИТАЛА В СИСТЕМЕ НАЛОГООБЛОЖЕНИЯ

*Огийчук Н.Ф., к.э.н., профессор, Завальнюк Д.В., студентка,
Харьковский национальный аграрный университет
им. В.В. Докучаева*

Создание и дальнейшее функционирование предприятия невозможно без формирования собственного капитала, который определяется как стоимость чистых активов предприятия и рассчитывается как разница между стоимостью имущества предприятия и его обязательствами [1, с.135].

Степень ответственности предприятия за созданными обязательствами определяется величиной его собственного